

Arrest

nr. 93 659 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Georgische origine, en een aanhanger van het christelijk geloof. U werd geboren op 12 augustus 1981 in de stad Krasnoyarsk (Rusland). In februari 2002, nadat uw ouders uiteen waren gegaan, ging u met uw moeder naar uw grootmoeder in Georgië. Daar leerde u een Tsjetsjeense, islamitische man kennen die zich voorstelde als A.M., en met wie u traditioneel huwde op 8 september 2002. Uw man dwong u niet zich te bekeren tot de islam. Op 9 november 2003 werd uw zoon, D.A., geboren in Tbilisi (Georgië).

Begin mei 2004 verhuisde u met uw man en uw zoon naar Ingoesjetië (Rusland), omdat uw man dat had besloten. Jullie woonden er tot begin augustus 2004, toen jullie vervolgens naar Assinovskaya, Tsjetsjenië (Rusland), verhuisden.

Toen jullie Georgië verlieten ontdekte u dat uw man verschillende paspoorten had op verschillende namen, en vernam u dat zijn echte familienaam Am. was in de plaats van M.. In Tsjetsjenië ontdekte u daarenboven dat uw man er, naast u, nog twee andere vrouwen had.

Uw man was doorgaans vaak afwezig. Zo was hij soms enkele dagen of enkele weken afwezig. U wist niet waar hij zich bevond toen hij niet thuis was, noch met wat hij zich bezig hield.

Eind augustus 2004 kwam uw man wederom niet naar huis.

Van zijn vriend, Ma.A., vernam u dat uw man spoorloos verdwenen was en dat iedereen naar hem op zoek was.

Op 5 of 6 september 2004 kwamen vijf onbekende mannen naar u thuis. Ze namen u en uw zoon mee, en brachten u naar een gebouw waar u werd opgesloten in een kelder. Daar werd u twee dagen ondervraagd over uw man. Ze vroegen u wat uw man in Georgië had gedaan en met wie hij contact had. Ze bedreigden en verwondden u met een mes, waardoor u het bewustzijn verloor. U werd wakker en zag een verband aangebracht op een dichtgenaaide wonde op uw schouder. 's Nachts werd u terug naar huis gebracht. U zag dat de dichtgenaaide wonde op uw schouder open ging en belde hierop naar Ma.A., die u naar het ziekenhuis bracht waar deze wonde weer werd dichtgenaaid.

In oktober 2004 keerde uw man terug naar huis. U zag dat hij ernstig geslagen was geweest. Hij vertelde u niet wat er was gebeurd. Hij vertelde u wel dat hij bij een bepaalde overheidsdienst aan de slag kon.

Op 1 oktober 2008 werd uw man in het bijzijn van zijn zus doodgeschoten nabij zijn ouderlijk huis toen zij er hun familie bezochten.

U vernam het nieuws van Ma.A.. Er werd gezegd dat uw man door Kadyrovtsi vermoord zou zijn geweest. Anderzijds werd ook rondverteld dat hij door zijn eigen neef zou zijn omgebracht, omdat uw man juist voor Kadyrovtsi zou hebben gewerkt. U zelf weet niet door wie en waarom uw man werd neergeschoten.

Na de dood van uw man werd u enkele keren bezocht door uw schoonmoeder. Zij vertelde u dat u uw kind aan de familie van uw man moest afstaan, dat u het islamitisch geloof diende aan te nemen en dat u diende te hertrouwen.

Nadat de wijkagent u had gesproken en u had verteld dat u beter uit Assinovskaya zou vertrekken om problemen met uw schoonfamilie te vermijden, besloot u naar Georgië te vluchten.

In februari 2009 ging u vervolgens samen met uw zoon naar Georgië. Met behulp van een familielid van een vriendin kon u illegaal de Georgische grens oversteken. De Russische geboorteakte van uw zoon en uw eigen Russisch internationaal paspoort liet u achter in Assinovskaya, omdat u vreesde dat uw schoonfamilie via hun contacten van uw vlucht op de hoogte zou geraken indien deze aan de grenspost zouden worden aangetroffen. Uw Russisch internationaal paspoort kon u bovendien niet meer terugvinden. In Georgië liet u vervolgens tegen betaling een Georgische geboorteakte voor uw zoon opmaken, onder een andere naam, en met de vermelding van een andere vader. In november 2009 liet u uw zoon in Georgië tot christen dopen.

In december 2011 vernam uw moeder op de zondagmarkt dat de familieleden van uw man ervan op de hoogte waren dat u zich in Georgië bevond. Ze wilden dat u zou terugkeren naar Tsjetsjenië en dat u uw zoon aan hen zou afstaan.

Hierop besloot u te vluchten uit Georgië.

Omdat u nog geen documenten had voor uw zoon, besloot u zonder hem te vertrekken. U liet uw zoon achter bij uw moeder in Tbilisi.

Op 3 maart 2012 reisde u met het reispaspoort van een vriendin per vliegtuig van Georgië naar Kiev (Oekraïne), waar u vervolgens bij een andere vriendin verbleef. Het reispaspoort dat u had gebruikt stuurde u terug met de post. Op 20 maart 2012 reisde u met twee chauffeurs met een minibus van Oekraïne, via Slowakije, tot in België, waar u aankwam op 23 maart 2012 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Sinds uw aankomst in België vernam u van uw moeder dat uw grootmoeder in Georgië benaderd werd door enkele personen die haar vroegen waar u zich bevond en wanneer u zou terugkeren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russische geboorteakte, uw diploma middelbaar onderwijs, uw getuigschrift en attesten van hoger onderwijs, en de Georgische geboorteakte van uw zoon."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u Georgië, het land waar u in de drie jaar voorafgaand aan uw aankomst in België verbleef, evenals de Russische Federatie, het land waar u voor uw laatste vertrek naar Georgië verbleef en waarvan u het staatsburgerschap bezit, heeft verlaten, omdat u er problemen hebt met de familie van uw overleden man, die uw zoon van u willen afnemen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk traditioneel gehuwd was met A.A., die overleed op 1 oktober 2008, en in het bijzonder, dat deze persoon de vader is van uw zoon, D.A..

Zo bent u er niet in geslaagd enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat u traditioneel gehuwd was met A.A. en dat deze persoon de vader is van uw zoon.

Aangaande de Russische geboorteakte van uw zoon verklaarde u dat u dit document hebt achtergelaten in Assinovskaya, omdat u vreesde dat uw schoonfamilie via hun contacten van uw vlucht op de hoogte zou geraken indien deze aan de Georgische grenspost zou worden aangetroffen (CGVS, p. 15, 26).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, temeer u verklaarde dat u met behulp van een familielid van een vriendin illegaal de Georgische grens hebt overgestoken (CGVS, p. 21), en gezien u dit document, dat een uiterst belangrijk bewijsstuk vormt dat u de officieel erkende moeder van uw zoon bent, in de door u omschreven precaire omstandigheden zonder meer in uw woonst in Assinovskaya, waar de familie van uw overleden man woont, hebt achtergelaten.

U legde wel een fax van de volgens uw verklaringen nota bene authentieke Georgische geboorteakte van uw zoon voor, die u na uw vertrek uit Assinovskaya in februari 2009 in Georgië liet aanmaken met behulp van een kennis die werkzaam is op de afdeling voor pensioenen (CGVS, p. 16-17).

Op deze geboorteakte worden een andere, en door u verklaarde valse, naam en voornaam van uw zoon, en naam en voornaam van zijn vader, gebruikt.

Uit de fax van deze geboorteakte kan echter geenszins worden afgeleid dat de gebruikte namen van uw zoon en diens vader vals zouden zijn.

Bovendien is het opmerkelijk dat de vermelde vader op de geboorteakte geregistreerd staat als een Georgisch staatsburger, en dat deze geboorteakte zou zijn uitgereikt in 2007, voor de aanvang van uw problemen, en toen u volgens uw verklaringen nog in Assinovskaya zou wonen (CGVS, p. 3-4).

Daarnaast is het onaannemelijk dat u zo weinig wist over de activiteiten en de problemen van uw man. U verklaarde dat uw man doorgaans afwezig was. Zo kwam hij soms enkele dagen of enkele weken niet naar huis (CGVS, p. 14).

U wist echter hoegenaamd niet met wat uw man zich precies bezig hield, of wat hij voor werk deed, noch waar hij zich telkens bevond toen hij niet thuis was (CGVS, p. 14, 30).

Verder wist u niet waarom uw man eind augustus 2004 spoorloos verdween, waarna hij in oktober 2004 terugkwam en ernstig geslagen bleek te zijn, noch wat er precies was gebeurd (CGVS, p. 10-11, 29-30), en u verklaarde hierover niets aan uw man, noch aan zijn vriend Ma.A., van wie u enige informatie over uw man vernam, te hebben gevraagd (CGVS, p. 12, 29).

Dit is des te opmerkelijker gezien u kort na deze verdwijning van uw man, met name op 5 of 6 september 2004, door onbekende mannen werd meegenomen en twee dagen werd vastgehouden terwijl u door hen werd ondervraagd over de activiteiten van uw man en zijn contactpersonen (CGVS, p. 10-12, 28).

Naast uw onwetendheid over de reden waarom deze personen dergelijke informatie over uw man wilden kennen, wist u evenmin wie uw ontvoerders waren, noch waar zij u twee dagen vasthielden (CGVS, p. 28). U wist ook niet of uw man dan wel problemen had met de autoriteiten, of met de rebellen (CGVS, p. 29). U vermoedde voorts dat uw man na zijn verdwijning in augustus 2004, waarna hij in oktober 2004 terugkeerde, voor Kadyrovtsi zou hebben gewerkt, omdat hij u had verteld dat hij de kans hiertoe had gekregen, doch wist u dat hoegenaamd niet zeker (CGVS, p. 11-12). U verklaarde weliswaar dat uw man u nooit vertelde waar hij zich mee bezig hield of waar hij naartoe ging, en dat u hem niets mocht vragen (CGVS, p. 7, 12). Toch mocht redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer op de hoogte zou zijn van de activiteiten of de problemen van uw man, met wie u immers zes jaar traditioneel gehuwd was.

U verklaarde dat uw man op 1 oktober 2008 nabij zijn ouderlijke huis in het bijzijn van zijn zus werd doodgeschoten. U wist niet door wie uw man vermoord werd, hoewel u had horen zeggen dat hij ofwel door Kadyrovtsi, ofwel door zijn eigen neef, zou zijn omgebracht, juist omdat hij voor Kadyrovtsi zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8-9).

U had echter geen enkel idee om welk motief hij door Kadyrovtsi zou zijn omgebracht en u hebt dit geenszins trachten te achterhalen. U verklaarde zowaar dat het u niet interesseerde wie uw man had vermoord, noch waarom hij werd vermoord (11-12).

Het is in dit verband eveneens merkwaardig dat u, nadat u het nieuws vernam over de dood van uw man, geen contact hebt opgenomen met uw schoonfamilie om te vragen wat er precies was gebeurd, en dat u niet heeft trachten te achterhalen of zij bepaalde stappen had ondernomen omwille van de moord op uw man, ook al had u tijdens uw huwelijk weinig contact met hen (11-12). U wist ten slotte ook niet zeker of er ruchtbaarheid werd gegeven aan de moord op uw man (CGVS, p. 9).

Wat betreft de activiteiten en de problemen van uw man is het eveneens opmerkelijk dat u met zekerheid verklaarde dat jullie begin mei 2004 van Georgië naar Ingoesjetië verhuisden (CGVS, p. 4-5), hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat A.A., een inwoner van Assinovskaya die neergeschoten werd op 1 oktober 2008 nabij zijn ouderlijke huis, op 30 april 2004 vanuit het huis van zijn zus in Nesterovskaya, Ingoesjetië, door onbekenden werd ontvoerd.

Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, zei u dat dat niet kon.

Meer nog verklaarde u uitdrukkelijk dat jullie op 30 april 2004 in Georgië waren en begin mei 2004 naar Ingoesjetië verhuisden (CGVS, p. 30), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met bovenvermelde informatie.

Daar u niet aannemelijk kan maken dat u effectief traditioneel gehuwd was met A.A., die overleed op 1 oktober 2008, en dat deze persoon de vader is van uw zoon, kan u evenmin aannemelijk maken dat u problemen heeft met de familie van uw overleden man, omdat zij uw zoon van u willen afnemen.

Daarenboven bleef u wat betreft de problemen die u zou gekend hebben met de familie van uw overleden man evenzeer onaannemelijk vaag, en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen.

Zo verklaarde u dat uw schoonmoeder na de dood van uw man u twee tot drie keer heeft bezocht met het verzoek uw kind af te staan.

U kan echter niet aangeven wanneer u de eerste keer, en wanneer de tweede keer, door haar werd bezocht, hoewel u dacht dat ze u de eerste keer een bezoek bracht in november, rond de verjaardag van uw zoon (CGVS, p. 25).

Daarnaast verklaarde u dat de wijkagent u vertelde dat er in het dorp over u werd gesproken en u aanraade in het belang van de veiligheid van u en uw kind, te vertrekken, om zo de problemen met uw schoonfamilie te vermijden. U kon echter niet aangeven wat er dan precies over u werd gezegd en u hebt de wijkagent ook niet om meer verduidelijking of informatie gevraagd over wat uw schoonfamilie dan wel van plan was (CGVS, p. 25-26).

Tevens verklaarde u dat uw moeder in december 2011 op de zondagmarkt vernam dat de familieleden van uw man ervan op de hoogte waren dat u zich in Georgië bevond. Ze wilden dat u zou terugkeren naar Tsjetsjenië en dat u uw zoon aan hen zou afstaan. U wist echter niet van wie uw moeder dit had vernomen (CGVS, p. 26). Evenmin hebt u trachten te achterhalen of de familie van uw overleden man dan wist waar precies in Georgië u zich bevond, of zij u trachtten te traceren, noch of zij reeds op weg waren naar Georgië (CGVS, p. 27).

Ten slotte verklaarde u dat u sinds uw aankomst in België van uw moeder vernam dat uw grootmoeder in Georgië benaderd werd door enkele personen die haar vroegen waar u zich bevond en wanneer u zou terugkeren. U wist evenwel niet wanneer dit was, noch door wie zij werd benaderd. U vermoedde slechts dat het de familieleden van uw overleden man waren, doch wist u dit niet zeker (CGVS, p. 27, 28).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of allerm minst meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van deze problemen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u zonder uw zoon, die bij uw moeder in Tbilisi verblijft, uit Georgië bent gevlucht, terwijl u juist vreest dat uw zoon door de familieleden van uw overleden man van u zou worden afgenomen (CGVS, p. 16, 18).

Dit is des te opmerkelijker, gezien u net voor uw vlucht uit Georgië van uw moeder had vernomen dat de familieleden van uw overleden man te weten waren gekomen dat u zich in Georgië bevond (CGVS, p. 24, 26).

Uw verklaring dat u nog geen documenten had voor uw zoon, waarmee hij naar België zou kunnen reizen (CGVS, p. 16), is bovendien weinig aannemelijk gezien u zelf verklaarde illegaal te hebben gereisd naar België.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw zoon in Georgië verborgen wordt gehouden, temeer u verklaarde dat hij in Tbilisi naar school gaat (CGVS, p. 18).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U verklaarde zonder geldige reisdocumenten van Oekraïne naar België te hebben gereisd.

U bent de EU binnengekomen via Slowakije en u werd aan de Slowaakse grens niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 21-24).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole Slowakije zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 23-24).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die u van Oekraïne naar België hebben vervoerd, indien er aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 24).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het in Tsjetsjenië hebt achtergelaten (CGVS, p. 20-21), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw Russische geboorteakte, uw diploma middelbaar onderwijs, en uw getuigschrift en attesten van hoger onderwijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw opleiding, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt dat u geboren en opgegroeid bent in de Siberische stad Krasnojarsk, waar u school liep, een medische opleiding volgde en zich nog op 15 mei 2006 liet inschrijven (zie propiska-stempel op p. 6 in uw binnenlands paspoort - document 1 en CGVS, p. 5).

U verklaarde weliswaar dat u van begin augustus 2004 tot eind februari 2009 in Tsjetsjenië verbleef (CGVS, p. 3-4).

Aangaande de veiligheidssituatie aldaar en de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, echter worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 juli 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de “*materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij gaat in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past deze vervolgens toe op haar asielrelaas.

Wat betreft het element “*zich buiten het land van herkomst bevinden*” wijst verzoekster erop dat ze zich in België bevindt, waar ze haar asielaanvraag heeft ingediend op 23 maart 2012.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, legt verzoekster uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat “*vrees volstaat*”; de asielzoeker moet volgens hen (zie het verzoekschrift, p. 4) “*niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad*”.

Verzoekster is dan ook van mening dat zij terecht kan stellen dat zij vervolgd wordt en voert aan dat de commissaris-generaal uitgaat “*van de verkeerde veronderstellingen*”.

Verzoekster wijst erop dat zij “*een groot argwanen heeft ten aanzien van de overheidsinstanties*”, gezien de problemen die ze in Rusland en Georgië heeft gekend; zij verklaart dat zij dacht dat zij voldoende informatie had verstrekt aan de commissaris-generaal.

Vervolgens verklaart verzoekster hoe zij haar echtgenoot leerde kennen en laat gelden dat zij het “*uiterst moeilijk*” vindt om het bewijs te leveren te bewijzen dat ze traditioneel getrouwd waren, “*gezien daar geen geschrift van bestaat*”.

Verzoekster bevestigt dat de geboorteakte van haar zoon onder een valse naam werd opgesteld en verklaart dat, “*mocht er een DNA-test mogelijk zijn*”, de afstamming tussen haar zoon en haar overleden echtgenoot vast zou staan. Vervolgens gaat zij in op de geboorte van haar zoon en diens naam en roepnaam.

Zij voegt nog toe dat zij via haar contacten in Tsjetsjenië en haar familie in Georgië, bijkomende documenten probeert te bekomen.

Wat betreft de activiteiten van haar man, herhaalt verzoekster dat hij er “*verschillende levens op nahield*”; zij stelt dat zij het had opgegeven om hem om uitleg te vragen, “*dit gezien zij toch geen antwoord kreeg*” en gezien hij gewelddadig was. Vervolgens geeft verzoekster enkele vermoedens en verklaringen omtrent de activiteiten van haar man. Zij verklaart nog dat haar man dreigde dat zij haar zoon nooit meer te zien zou krijgen als zij zou weggaan of dat hij hem zou vermoorden.

Vervolgens vertelt verzoekster over haar leven in Ingoesjetië, over de bombardementen op 20 juli 2004 aldaar, over haar leven na hun verhuis naar Tsjetsjenië en over haar ontvoering begin september 2004. Zij herhaalt dat zij “*echt niet geïnteresseerd*” was in wie haar echtgenoot vermoord heeft; zij benadrukt dat zij een heel zwaar leven heeft gehad met haar echtgenoot, dat hij haar sloeg en dat zij voortdurend in angst leefde. Zij stelt dat zij ervan overtuigd is dat haar echtgenoot “*slecht*” was.

Zij geeft verdere uitleg over de bedreigingen en haar vluchtroute.

Zij stelt dat zij niet wou vluchten vergezeld van haar zoon, vanwege “*de gevaren van de route en ook de prijs*”; zij verklaart dat haar moeder is vertrokken naar een dorp en zich daar samen met haar zoon, verstopt heeft.

Verzoekster herhaalt dat haar ervaringen zeer traumatisch zijn en daarvoor behandeld wordt bij CARDA; zij voegt bij haar verzoekschrift een attest van CARDA.

Aangaande het element “*omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*”, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Zij herneemt kort haar asielrelaas en besluit dat zij in Rusland/Tsjetsjenië problemen zal hebben met de overheid en met haar schoonfamilie.

Wat betreft het element “*de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren*”, verwijst verzoekster naar rechtsleer en besluit dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan invoeren omdat zij vervolgd wordt door de Russische autoriteiten en omdat “*geen enkele overheid*” haar zal beschermen ten aanzien van haar schoonfamilie.

Verzoekster voert vervolgens een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoekster voert tevens een schending aan van de “*materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij verwijst naar informatie over Tsjetsjenië waaruit volgens haar blijkt dat “*eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging risico loopt op problemen met de autoriteiten*”.

Zij citeert vervolgens rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, “2009 Human Rights Report: Russia” van 11 maart 2010, “World Report 2011, events of 2010” van Human Rights Watch en een artikel van de website van Artsen Zonder Grenzen van 2 februari 2012, en besluit dat het “*heel*

waarschijnlijk” is dat zij, bij terugkeer naar haar land van herkomst, zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een mensonwaardige situatie terecht zal komen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing “*te vernietigen en te hervormen*” en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing “*te vernietigen en te hervormen*” en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal was vooreerst van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij traditioneel gehuwd was met A.A., noch dat deze persoon de vader is van haar zoon:

“Zo bent u er niet in geslaagd enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat u traditioneel gehuwd was met A.A. en dat deze persoon de vader is van uw zoon.

Aangaande de Russische geboorteakte van uw zoon verklaarde u dat u dit document hebt achtergelaten in Assinovskaya, omdat u vreesde dat uw schoonfamilie via hun contacten van uw vlucht op de hoogte zou geraken indien deze aan de Georgische grenspost zou worden aangetroffen (CGVS, p. 15, 26).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, temeer u verklaarde dat u met behulp van een familielid van een vriendin illegaal de Georgische grens hebt overgestoken (CGVS, p. 21), en gezien u dit document, dat een uiterst belangrijk bewijsstuk vormt dat u de officieel erkende moeder van uw zoon bent, in de door u omschreven preciaire omstandigheden zonder meer in uw woonst in Assinovskaya, waar de familie van uw overleden man woont, hebt achtergelaten.

U legde wel een fax van de volgens uw verklaringen nota bene authentieke Georgische geboorteakte van uw zoon voor, die u na uw vertrek uit Assinovskaya in februari 2009 in Georgië liet aanmaken met behulp van een kennis die werkzaam is op de afdeling voor pensioenen (CGVS, p. 16-17).

Op deze geboorteakte worden een andere, en door u verklaarde valse, naam en voornaam van uw zoon, en naam en voornaam van zijn vader, gebruikt.

Uit de fax van deze geboorteakte kan echter geenszins worden afgeleid dat de gebruikte namen van uw zoon en diens vader vals zouden zijn.

Bovendien is het opmerkelijk dat de vermelde vader op de geboorteakte geregistreerd staat als een Georgisch staatsburger, en dat deze geboorteakte zou zijn uitgereikt in 2007, voor de aanvang van uw problemen, en toen u volgens uw verklaringen nog in Assinovskaya zou wonen (CGVS, p. 3-4)."

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoekster op een onaanvaardbare manier onwetend was omtrent de activiteiten, de problemen en de dood van haar man, alsook over haar eigen ontvoering en de problemen die zijzelf gekend zou hebben met haar schoonfamilie.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij *"een groot argwanen heeft ten aanzien van de overheidsinstanties"*, gezien de problemen die zij in Rusland en Georgië heeft gekend; zij verklaart dat zij dacht dat zij voldoende informatie had verstrekt aan de commissaris-generaal.

Zij stelt dat zij het *"uiterst moeilijk"* vindt om te bewijzen dat zij en haar man traditioneel getrouwd waren, *"gezien daar geen geschrift van bestaat"*, en zij vertelt hoe zij met hem trouwde.

Verzoekster bevestigt dat de geboorteakte van haar zoon onder valse naam werd opgesteld en verklaart dat, *"mocht er een DNA-test mogelijk zijn"*, de afstamming tussen haar zoon en haar man vast zou komen te staan. Vervolgens gaat zij in op de geboorte van haar zoon en diens naam en roepnaam.

Wat betreft de activiteiten van haar man, herhaalt verzoekster dat hij er *"verschillende levens op nahield"*; zij stelt dat zij het had opgegeven om hem om uitleg te vragen, *"dit gezien zij toch geen antwoord kreeg"* en gezien hij gewelddadig was.

Vervolgens uit verzoekster enkele vermoedens en verklaringen omtrent de activiteiten van haar man. Zij verklaart nog dat haar man dreigde dat zij haar zoon nooit meer te zien zou krijgen als zij zou vertrekken of dat hij hem zou vermoorden.

Vervolgens vertelt verzoekster over haar leven in Ingoesjetië, over de bombardementen op 20 juli 2004 aldaar, over haar leven na hun verhuis naar Tsjetsjenië en over haar ontvoering begin september 2004. Zij herhaalt dat zij *"echt niet geïnteresseerd"* was in wie haar echtgenoot vermoord heeft; zij benadrukt dat zij met haar man een heel zwaar leven heeft gehad, dat hij haar sloeg en dat zij voortdurend in angst leefde. Zij stelt dat ze ervan overtuigd is dat haar echtgenoot *"slecht"* was.

Zij geeft verdere uitleg over de bedreigingen en haar vluchtroute.

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar poneert dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dat zij geenszins aantoonde dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat haar asielaanvraag ongegrond is.

Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en post-factum verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat zij *"een groot argwanen heeft ten aanzien van de overheidsinstanties"*, gezien de problemen die ze in Rusland en Georgië heeft gekend, antwoordt de Raad dat het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.

Waar verzoekster zich in haar verzoekschrift voorneemt om meer informatie te bezorgen en vervolgens in detail uitlegt hoe zij getrouwd is met haar man, ingaat op de geboorte van haar zoon, op diens naam en roepnaam, enkele vermoedens en verklaringen geeft omtrent de activiteiten van haar man, alsook over haar leven in Ingoesjetië, over de bombardementen op 20 juli 2004 aldaar, over haar leven na de verhuis naar Tsjetsjenië, over haar ontvoering begin september 2000, de bedreigingen en haar vluchtroute uiteenzet, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties en van in het begin van de asielprocedure, coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoekster zich pas, na kennisname van de weigeringsbeslissing, voorneemt alsnog meer informatie en details te verschaffen in haar verzoekschrift, strookt geenszins met de op haar rustende verplichting om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, en dit reeds van bij het eerste verhoor.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal inderdaad op een onaanvaardbare wijze onwetend bleek over de activiteiten, problemen en dood van haar man, alsook over haar eigen ontvoering en de problemen die zij zelf gekend zou hebben met haar schoonfamilie.

Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle details kent van de activiteiten en problemen van haar overleden man; het is evenwel niet onredelijk van verzoekster enige toelichting te verwachten omtrent het soort werk dat haar man deed, de personen met wie haar man problemen had, zijn verdwijning en de moordenaars van haar man,...., gelet op het feit dat verzoekster toch zes jaar gehuwd was.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Op de opmerking in haar verzoekschrift dat verzoekster "*echt niet geïnteresseerd*" was in wie haar echtgenoot vermoord heeft, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en keren zich tegen het bestaan van de voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal bevond tevens de verklaringen van verzoekster omtrent het achterlaten van haar zoon opmerkelijk:

"Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u zonder uw zoon, die bij uw moeder in Tbilisi verblijft, uit Georgië bent gevlucht, terwijl u juist vreest dat uw zoon door de familieleden van uw overleden man van u zou worden afgenomen (CGVS, p. 16, 18).

Dit is des te opmerkelijker, gezien u net voor uw vlucht uit Georgië van uw moeder had vernomen dat de familieleden van uw overleden man te weten waren gekomen dat u zich in Georgië bevond (CGVS, p. 24, 26).

Uw verklaring dat u nog geen documenten had voor uw zoon, waarmee hij naar België zou kunnen reizen (CGVS, p. 16), is bovendien weinig aannemelijk gezien u zelf verklaarde illegaal te hebben gereisd naar België.

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw zoon in Georgië verborgen wordt gehouden, temeer u verklaarde dat hij in Tbilisi naar school gaat (CGVS, p. 18)."

In haar verzoekschrift stelt zij dat zij niet wou vluchten in gezelschap van haar zoon, vanwege "*de gevaren van de route en ook de prijs*"; zij verklaart dat haar moeder is vertrokken naar een dorp en zich daar verstopt heeft met haar zoon.

Voor zover verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wijst de Raad erop dat dit niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De blote beweringen in haar verzoekschrift stroken bovendien niet met haar verklaringen afgelegd op 18 april 2012 op het Commissariaat-generaal, waar zij nergens melding maakte van het feit dat haar moeder en haar zoon zich "verstoppen" in een dorp, temeer gezien verzoekster verklaarde dat haar zoon in Tbilisi naar school gaat (zie het verhoorverslag, p. 18).

De Raad volgt de commissaris-generaal waar die stelt het opmerkelijk te vinden dat verzoekster zonder haar zoon is gevlucht, terwijl de kern van haar vrees voor vervolging juist het feit is dat haar zoon door de familieleden van haar overleden man van haar zou worden afgenomen (zie het verhoorverslag, p. 24); ook deze vaststelling keert zich tegen verzoeksters geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal hechtte verder geen geloof aan de reisweg van verzoekster:

"U verklaarde zonder geldige reisdocumenten van Oekraïne naar België te hebben gereisd.

U bent de EU binnengekomen via Slowakije en u werd aan de Slowaakse grens niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 21-24).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole Slowakije zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 23-24).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die u van Oekraïne naar België hebben vervoerd, indien er aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 24)."

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om bovenstaande motivering te weerleggen en de Raad neemt deze dan ook over.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar Russisch internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde dat zij het in Tsjetsjenië heeft achtergelaten, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit haar land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Verder merkte de commissaris-generaal nog het volgende op:

"Wat betreft de activiteiten en de problemen van uw man is het eveneens opmerkelijk dat u met zekerheid verklaarde dat jullie begin mei 2004 van Georgië naar Ingoesjetië verhuisden (CGVS, p. 4-5), hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat A.A., een inwoner van Assinovskaya - Tsjetsjenië- (zie het feitenrelaas) die neergeschoten werd op 1 oktober 2008 nabij zijn ouderlijke huis, op 30 april 2004 vanuit het huis van zijn zus in Nesterovskaya, Ingoesjetië, door onbekenden werd ontvoerd.

Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, zei u dat dat niet kon.

Meer nog verklaarde u uitdrukkelijk dat jullie op 30 april 2004 in Georgië waren en begin mei 2004 naar Ingoesjetië verhuisden (CGVS, p. 30), wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met bovenvermelde informatie."

Gezien verzoeker niet ingaat op deze motivering in de bestreden beslissing, blijft deze overeind en de Raad neemt deze over; ook deze motivering keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift nog gelden dat haar ervaringen zeer traumatisch zijn, waarvoor zij wordt behandeld bij CARDA; ze voegt bij haar verzoekschrift een attest van CARDA.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit dit attest geenszins blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden "traumatische ervaringen" van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005)

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onaannemelijkheden onverkort blijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar informatie over Tsjetsjenië waaruit volgens haar blijkt dat "eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging risico loopt op problemen met de autoriteiten"; zij citeert rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië –"2009 Human Rights Report: Russia" van 11 maart 2010, "World Report 2011, events of 2010" van Human Rights Watch en een artikel van de website van Artsen Zonder Grenzen van 2 februari 2012- en besluit dat het "heel waarschijnlijk" is dat zij, bij terugkeer naar haar land van herkomst, zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat zij in een menonwaardige situatie terecht zal komen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd

en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier –gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met de inhoud van voormelde informatie, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoekster aangehaalde rapporten.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 18 april 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE